

La llenya de l'arbre caigut

Un dels records de la infantesa m'evoca els partits de futbol que els nois podíem jugar a ple carrer, sense veure noses ni diferències entre les voreres i les calçades. El trànsit de vehicles amb motor d'explosió era molt moderat i es podria dir amb tota propietat que els conductors tenien més por que un cop de pilota als trenqués el parabrisa, que no pas nosaltres que ens atropellessin.

El carro de la bóta passava parsimoniosament i regava els arbres, una cosa que indicava un amor municipal per la vegetació urbana, la qual agraiïa l'atenció amb una exhuberàn-

cia del fullatge que no ha estat superada.

Ja de gran, de retorn a Catalunya després d'un llarg exili, vaig sentir per pur atzar que una comtessa italiana deia que un dels principals encisos de la nostra ciutat eren els plàtans. Curiosament, més o menys per aquelles èpoques (franquistes) teníem un alcalde enemic dels arbres plantats als carrers d'una ciutat. Segons la seva opinió, la feien "provinciana" i tinc entès que en va fer tallar una colla. El carro de la bóta va desaparèixer discretament i els arbres foren abandonats no tan sols a la seva sort, sinó també (val-

gui la frase) a la seva desgràcia: els automòbils, en una proliferació al·lucinant, es convertiren en un dels seus grans enemics. Allí on sorgia un garatge (dit *parking* d'una manera fina i aparcament en pla d'adaptació) desapareixien els arbres que feien nosa a les entrades.

No fa pas molt de temps, el defici forestal motivà una poda a fons. Jo, que ho veia —la part que em tocava— des de la finestra del meu estudi, em vaig esverar fins el punt d'escriure un article expressant la meva alarma. Em fou donada resposta amb una amable carta, signada per un

alt responsable del departament municipal responsable de l'arbratge; em recomanava que em tranquil·litzés. Però el balanç final fou que dels plàtans que poblaven les voreres a banda i banda del meu carrer, només n'han sobreviscut la meitat.

Fa poc, van anunciar que Barcelona podarà en la campanya actual gairebé el triple que en campanyes anteriors. Però que mantinguin la paraula donada i que sigui de debò una poda "lleugera". No crec que l'arbrat de Barcelona estigui en condicions de resistir nous excessos de zel.

Pere Calders